

ex speciali privilegio, a modo regulari cognoscendi dependenter a phantasmatibus, ad cognoscendum sine illis, per species infusas supernaturales : ergo non est cur admitti non debeat.

SOLVUNTUR OBJECTIONES.

Scholium. Dicis 1 : S. Thomas, l. c., expressè cum omnibus Philosophis et Theologis docet quòd illustratio divini radii in hac vitâ non fit sine velaminibus phantasmatum : quia connaturale est homini secundum statum presentis vite, ut non intelligat sine phantasmatè. Quandoque tamen sufficiunt phantasmata, quæ communi modo a sensibus abstrahuntur, nec exigitur aliqua visio imaginaria divinitus procurata. Et sic dicitur revelatio prophetica fieri sine imaginariâ visione. Ubi Cajetanus notat : « Manifestè habes, quòd, quantumcumque sit excellens intellectualis visio prophetica absque imaginariâ visione, nunquam tamen est sine phantasmatum ministerio. » Respondeo : S. Thomas solum loquitur de modo ordinario, non verò extraordinario per speciale privilegium; unde dicit : « Quia connaturale est ; » ut ipse Cajetanus observat : « Nec extendas hæc ad raptum Pauli et Moysi : quoniam non loquimur de hujusmodi singularibus, sed de prophetiis visionibus regulariter. » II. Idem S. Thomas, 1 p., q. 84, a. 7, docet : « Impossibile est intellectum secundum presentis vite statum, quo passibile corpori conjungitur, aliquid intelligere in actu, nisi convertendo se ad phantasmata. » Respondet S. Doctorem non loqui de impossibilitate metaphysicâ, sed physicâ, qua supernaturaliter et miraculosè tolli potest.

§ 544.

SIGNA LOCUTIONIS DIVINÆ EX PARTE MATERIÆ.

Porrò ut locutiones verè divinæ a falsis distinguantur, cautione maximâ opus est, et ad certa signa imprimis attendere oportet, quibus hæc ab illis discernantur, quæ eadem sunt ac illa, quæ pro discernendis visionibus veris a falsis, § 524, sqq., assignata sunt. Et imprimis se tenere possunt ex parte materiæ ipsarum locutionum; scilicet : 1. Ut nihil Deo indignum, contra fidem et bonos mores, etiam in minimo, contra

traditiones et definitiones Ecclesiæ, contra unanimum Patrum et Theologorum consensum contineant, § 525. 2. Ut nihil impudicum præferant, § 526. Unde bene monet S. Theresia, in *Castell. mans.* vi, c. 3 : « De nullâ tali locutione contra S. Scripturam, etc., majorem habeatis rationem, quàm si ab ipsomet demonio audiretis. » *Vis.* § 464.

§ 545.

SIGNA LOCUTIONIS DIVINÆ EX PARTE PERSONÆ.

Signa locutionis divinæ, ex parte personæ cui fit, sunt :
1. Si persona sit devota catholica. 2. Si non sit peccatrix, non tepida, nec moribus a specialibus Dei favoribus aliena. 3. Si nullo modo sit superba, sed verè humilis. 4. Si ejusmodi locutiones divinas non petierit aut desideraverit. 5. Si non sit arreptitia, aut a damone obsessa, vel deliriis obnoxia. 6. Si non sit melancholica, aut alio morbo laborans. 7. Si in viâ spiritûs jam multum profecerit. 8. Si non sit pauper, vel dives, aut juvenis, vel nimium senex. 9. Si non sit femina levis, et facilè credula.

§ 546.

SIGNA EX PARTE EFFECTUUM.

Signa locutionis divinæ, ex parte effectuum subsequentium sunt : 1. Si locutio ad nihil indeceus aut impudicum excitet. 2. Si in superbiam, vanam complacentiam aut presumptionem non attollat. 3. Si quis locutiones has suo Directori humiliter manifestet, ejusque judicio et consilio libenter se submittat. 4. Si quis has locutiones palam non propaleat. 5. Si mortificationem carnis post se trahant. 6. Si ab initio terreant, postea verò quietem relinquunt. His signis S. Theresia, in *Castell. mans.* vi, c. 3, de locutionibus divinis agens, se-

quentia addit : 1. Si locutionem statim effectus sequatur. Sic in casu desolationis uno solo Domini verbo : *Noli anxari*, anima subitâ quiete et luce perfunditur melius quam si ab omnibus mundi litteratis consolationem quaereret. Sic in casu dubietatis de suo spiritu, dum Confessarius et alii decernunt esse spiritum diaboli, solo illo verbo : *Ego sum, noli timere*, anima manet secura, nec ab ullo perturbari potest. Sic in casu alicujus gravis negotii, dum anima anxia de effectu angitur, si audiât : *Quieta esto, prosperè omnia fient*, subito quietatur, et certa redditur. Secundum signum est magna quaedam quies in animâ manens, cum recollectione devotâ et pacificâ, et cum propensione ad laudes Dei. Tertium signum est, quòd hæc verba longo tempore, vel etiam nunquam memoriâ evellantur, nullâ habitâ ratione dictorum hominum, utut gravium et litteratorum, et quantumvis interim omnia in oppositum vergere videantur. His tamen non obstantibus, si res sit gravis, quam ipsa persona exsequi debet, vel si sit de negotiis ab aliis personis dependentibus, eadem S. Theresia enixè commendat ne quis aliquid facere cogitet, vel faciat, sine consilio Confessarii docti, prudentis, et servi Dei: siquidem hoc etiam vult Deus, qui etiam talem Confessarium illuminabit, et tandem faciet ut consentiat, quando efficaciter vult. Unde concludit : « Facere contra quod dico, et aliquem duci per iudicium proprium in rebus hujusmodi periculosissimum duco. »

ADHORTATIO AD AUDIENDAS LOCUTIONES DIVINAS.

COROLLARIUM. Audiamus igitur, quid loquatur in nobis Dominus Deus, *Psal. LXXXIV, 9*. Et licet locutiones Dei extraordinarias hucusque explicatas inordinatè desiderare non debeamus, quod temerarium sæpe foret, ad illas tamen nos non indispositos reddamus per spiritus ad inutilia distractionem, imaginationi laxè indulgendo, ut pro suo fatuo ingenio phantasmata quælibet coarvet: per auris obstructionem passionum et vitiorum intemperie, per garrulitatem et fugam silentii: sed insistamus mortificationi, fugiamus ab omni curiositate ac tumultu animum distrahente, imponamus phantasiæ modum, non recedamus a præsentia Dei per

fidem; præsertim tempore orationis, et si beneplacitum illi fuerit, audiemus vocem ejus. Maximè verò locutiones Dei ordinarias seu inspirationes attentis auribus excipiamus; nam uti S. Bernardus, *Serm. de Div.*, vehementer hortatur : « Quantæ temeritatis, imò quantæ insanie est, si fortè, dum alloquatur nos Dominus Majestatis, nos insensati avertamus aurem, et ad nescio quas ineptias convertamur?.. Propterea obsecro vos, dilectissimi, qui reminiscimini Domini, ne tacetis, et ne detis silentium ei, audientes jugiter quid loquatur in vobis Dominus Deus, quoniam loquetur pacem. » Nec audiamus solum, sed executioni insuper inspirationes ejus demus : *Sinus factores verbi, et non auditores tantum, fallentes nosmetipsos, Jac. 1, 22*. In his, monet iterum S. Bernardus, *Serm. 24 de Div.* : « Atque hujusmodi persevera in talibus jugiter exercere, donec jam dicat spiritus ut requiescas a laboribus tuis. In hoc verbo quiesces dulciter, ac suaviter soporaberis, donec veniat hora, cum omnes qui in monumentis sunt, audient vocem ejus. Sed quòd? alii quidem in iudicium, alii verò in vitam æternam. »

§ 547.

LOCUTIO DIVINA ALIQUID OCCULTUM DETEGENS DICITUR REVELATIO. — REVELATIO QUID.

Locutio divina, quæ aliquid detegit, quod antea latebat, dicitur *Revelatio divina*, quæ est illustratio alicujus personæ privatæ, quâ Deus illi aliquid occultum præteritum, absens vel præsens manifestat, eamque instruit, vel ad suam, vel ad aliorum salutem.

EXPLICATUR.

Schol. I. Revelatio, prout hic sumitur, restringitur ad eas locutiones divinas, quibus non solum ex parte modi, sed etiam ex parte materiæ occulta et naturaliter non attingibilia Deus, quibus vult, aperit et revelat. Unde etiam P. Suarez, *prol. 3 de Grat., c. 5*, hanc revelationem ad gratiam gratis datam fidei reducit: nam quoties fit, vel frequentius propter aliquam communem Ecclesiæ utilitatem conceditur; quare ratione materiæ et specialis revelationis, est quaedam manifestatio spiritus ad utilitatem, adeoque

inter gratias gratis datas recenseri potest, et per hoc a revelatione, quæ propriè est actus fidei theologice, et ad gratias gratum facientes spectat, adeoque primariò ad propriam uniuscujusque utilitatem ordinatur, distinguitur. Differt autem revelatio divina a visione divinâ, tum quia revelatio procedit per viam locutionis quæ auditur, visio verò per viam rei quæ conspiciatur; tum quia revelatio audita, se solâ potest sufficere; ut res perfectè manifestetur; secus verò sola visio, nisi accedat locutoria revelatio.

REVELATIO QUOTUPLIX.

SCHOL. II. Revelationes 1. Aliæ sunt canonicæ, quæ habentur in S. Scripturâ, vel Traditione, et ab Ecclesiâ ut de fide credende sunt propositæ; de quibus hic non agitur: aliæ verò, de quibus modò sermo est, sunt privatæ, quæ fiunt alicui personæ in particulari, sive id quod revelatur, in bonum commune Ecclesiæ cedat, sive non. 2. Revelationes privatæ triplicis generis esse possunt, scilicet, *divinæ et cœlestes*, quas modò definivimus; *demoniacæ et naturales*, de quibus in sequentibus tractabimus: ubi illud notandum, quòd revelationes ad solam manifestationem occultorum, tum præteritorum, tum absentium, tum presentium omnino latentium restringamus, ut eam a Prophetiâ, quæ ad futura se extendit, distinguamus, de quâ postea sermo erit.

§ 548.

DANTUR REVELATIONES DIVINÆ PRIVATÆ.

Revelationes divinæ et cœlestes privatæ aliquæ semper a Deo factæ sunt, et aliquibus personis Ecclesiæ privatim subinde adhuc fiunt. Prob. 1° ex S. Scripturâ, quæ ejusmodi privatæ revelationes jam ab initio nascentis Ecclesiæ a Deo factas refert. Sic testatur S. Paulus, 1 Cor. xiv, ubi, juxta observationem Estii, loquitur de dono *Prophetiæ*, quod non in id solum consistebat, ut quis futura prædiceret, sed etiam ex inspiratione divinâ cognosceret et proferret occulta quædam, sive illa futura essent, sive essent Scripturarum difficilium et obscurarum, maxime propheticarum, explanationes, sive alia quædam ad christianam doctrinam illustrandam aut pietatem

promovendam pertinentia. Nam his saltem modis Prophetæ nisi fuerunt, de quibus, Act. xiii, 1, dicitur: *Erant in Ecclesiâ Antiochenâ Prophetæ et Doctores, in quibus Barnabas et Simon.* Tales filiæ Philippi *Virgines Prophetantes*, uti dicitur, Act. xxi. 9, Talis et ipse eorum pater, quando locum Isaïæ exposuit Eunucho Candacis Reginae, Act. viii. De hoc etiam prophetandi modo, seu revelationibus divinis privatis circa occulta quædam mysteria, loquitur S. Paulus, *Thess. v. 20*, dicens: *Prophetias nolite spernere.* Et quòd etiam de his revelationibus privatis loquatur, 1 Cor. xiv, patet ex eo quòd, v. 3, dicat taliter prophetantem loqui, *ad edificacionem, exhortacionem et consolationem*, nullâ factâ mentione predictionis futurorum. Et, v. 30, ait: *Quod si alii revelatum fuerit sedenti, prior taceat.* Et, v. 26, dixerat: *Cùm convenitis, unusquisque (id est alius) vestrâ Psalmum habet, doctrinam habet, Apocalypsin habet;* id est revelationem occultorum mysteriorum. Confirmantur hæc pro omnibus subsequentibus Ecclesiæ seculis ex Tridentino, sess. 6, c. 12, definiente: « Nisi ex speciali revelatione sciri non potest quos Deus elegerit. » Et, c. 16, nullum infallibili certitudine presumere posse se in bono perseveraturum: « Nisi hoc ex speciali revelatione didicerit. » Ergo privatam revelationem de secreto prædestinationis mysterio dari posse supponit, et consequenter etiam de aliis veritatibus minoris momenti. Item Gelasius Papa, c. S. Rom. Ecclesiæ, d. 15, novellas etiam revelationes non rejiciendas censuit, sed probandas. Et Pius Papa, c. *Nosse eos, de Const.*, d. 2, ex quâdam revelatione Hermeti factâ roborat quòd Pascha die Dominicâ celebrari debeat. Et Gravina, in *Lap. Lyd.*, l. 1, c. 2, per omnia secula ex Historiâ ecclesiastica ejusmodi privatæ revelationes et Prophetias contigisse invictè ostendit. Exstant denique revelationes B. Hildegardis, B. Lutgardis, B. Angele filiæ Regis Bohemiæ, SS. Gertrudis, Birgittæ, Theresiæ, de quibus videri potest Larrea, p. 1 *Decis. Granat.*, dec. ult., de *Revel.*, n. 5. Et latè prosequitur Theophilus Raynaudus, in *Heter. spirit.*, t. 15, punct. 5. 2° Probat ex PP. S. Justinus, *Dial. in Tryph.*, ait de fidelibus sui tem-

poris : « Qui etiam pro se quisque, ut digni sunt, dona accipiunt per nomen Christi illuminati, atque hic quidem accipit intelligentiæ spiritum.... Quidam præcognitionis, » id est, revelationis et prophetiæ. S. Gregorius totos quatuor *libros Dial.* replet miris visionibus, revelationibus et prophetiis. S. Thomas, explicans illud Joan. xv, 14 : *Vos autem dicitis amicos, quia omnia quæcumque audivi a Patre meo nota feci vobis*, ait : « Hic ponit verè amicitiae signum ex parte suâ.... Quod amicus amico suo cordis secreta revelat. » Unde bene concludit Ven. Blosius, in *Moniti spiriit.* « Præmonendus lector est, ne perversum quorundam hominum iudicium sequatur, qui, revelationes ac visiones divinas seu vanissimæ somnia contemnendo, se parùm spirituales et humiles esse ostendunt. Neque enim parvi pendendæ sunt revelationes divinitus exhibitæ, quibus Ecclesia Dei mirificè illuminatur. » 3^a Ratio est, tum quia ipsæ revelationes canonicæ, antequam per Scriptores Canonicos publicarentur, et ab Ecclesiâ in Canonem redigerentur, privatæ erant; tum quia etiam in ipsâ S. Scripturâ plurimæ revelationes habentur de rebus, nec universalibus, nec ad cultum Dei spectantibus, sed privatis et humanis, temporalibus et minimis, v. g. de cane Tobiae : quæ tamen omnes revelationes verè divinæ sunt.

HERESIS LUTHERANORUM.

SCHOL. I. Centuriatores Magdeburgenses, privatarum revelationum extra Canonicos libros vagantium hostes infensissimi, eas penitus eliminare conantur, et Melancthon eas inter fabulas et superstitiones enumerat. At Gravina, in *Lop. Lyd.*, adversus eos ostendit frustrâ alios hereticos id ipsum tentasse, et quasdam privatas revelationes a multis impostoribus fuisse confectas, nonnullas tamen ex Historiâ ecclesiasticâ desumptas esse admittendas, earumque donum subsecutis temporibus perseverasse, ac id solum bene perpendendum esse, quænam privatæ revelationes verè ad Deum referri possint; quæque per visiones et plerumque per locutiones, vel sensibiles, vel imaginarias, aut intellectuales fiant; de quibus in antecedentibus egimus.

AN REVELATIONES DIVINÆ PRIVATE SINT OBJECTUM FIDEI.

SCHOL. II. Privatæ revelationi divinæ firmiter assentiri debet si cui facta est. Arauxo tamen putat, *Decis. mor.*, tr. 3, q. 23, eum nec posse, nec debere credere fide catholicâ : quia in ambitu objecti formalis illius non continetur, sed ex alio speciali lumine supernaturali, vel fidei particularis, vel Prophetiæ, vel discretionis spirituum procedit. Verum eidem revelationi credendum esse fide theologicâ docet Card. Gotti, *Th.*, t. 10, q. 1, dub. 3, § 2, sive revelatio respiciat bonum commune, sive privatam : quia prima veritas revelans est ratio assentiendi. Et Joannes Salas, 1, 2, tom. 1, tr. 8, disp. un., sect. 5, putat sufficere probabilitatem revelationis, ut quis ei credat, et ei actiones suas conformet : adeoque Sacerdos probabiliter iudicis sibi revelatum esse, ut matrimonium contraheret, hac dispensatione divinâ probabili, ineundo matrimonium, uti posset. Hurtado verò, *Resol. mor.*, tr. 5, c. 6, eandem sufficientiam admittit, si revelatio tendat ad bonum faciendum, vel malum vitandum, non verò, si aliquod præceptum solvat : quo in sensu etiam locus videtur Savonarola, in *Comp. Revel.* Joannem Salas acriter impugnat Torre, in 2, 2, q. 95, a. 3, disp. 2, affirmans ejus sententiam jussu SS. Inquisitionis expunctam fuisse. Evidentia ergo divinæ revelationis requiritur, ut quis ei credat, præcipiè, si contra præceptum Dei aut Ecclesiæ aliquid reveletur. Quare Propheta Dei, III *Reg.* xiii, occisus est a leone : quia contra certam divinam revelationem sibi factam, ne comederet in Bethel, voluit ibidem comedere, secutus alterius Prophetae probabilem revelationem, uti docet Tostatus, q. 15. Quinimo proscripta dici potest a Concilio Tridentino, sess. 6, cap. 9, decernente nos non posse fide supernaturali credere nos esse gratiam consecutos, licet hoc ex probabili propositione, quòd simus contriti, eruatur : et ab Innocentio XI, damnante sequentem propositionem 23 : « Assensus fidei supernaturalis stat cum notitiâ solum probabili revelationis, imò cum formidine, quâ quis formidet ne non sit locutus Deus. » Quod verò attinet ad alios, quibus privata revelatio immediâtè non fit, Card. Lugo, *de Fid.*, disp. 1, sect. 11, docet eum ad quem illa dirigitur debere illi credere, si illi cum sufficientibus motivis proponatur : quia Deus illi saltem mediâtè loquitur; alios verò non debere credere, et si credant, eorum assensum non esse fidei catholicæ aut divinæ, quia non resolvitur immediâtè in ipsam præteritam revelationem factam personæ privatæ, cum non constet nisi ex solâ narratione referentis : neque

in revelationem mediatam, quia non dirigitur ad illos, nec Deus cum illis loquitur: resolvitur ergo in solum testimonium humanum referri, et deficit obiectum formale fidei divine.

AN PRIVATE REVELATIONS APPROBATE SINT CREDENDÆ.

Schol. III. Privatæ revelationibus etiam a Sede Apostolicâ approbatis, v. g., B. Hildægardis, et SS. Birgittæ et Catharinæ Senensis, non debet nec potest a nobis adhiberi assensus Fidei Catholicæ, sed humanæ juxta regulas prudentiæ, secundum quas illæ sunt probabiles et piæ credibiles, uti docet Canus, de *Loc. Theol.*, l. 12, c. 3, cui addi potest Card. a Turrecrematâ, qui in approbatione librorum revelationum S. Birgittæ ait: « Se nullum eorum piæ et modestè intellectum reperisse S. Scripturæ et SS. Patrum adversum sententiis, adeoque posse legi in Ecclesiâ ex modo, quo aliorum Doctorum libri, et Sanctorum historiæ et legendæ licentiantur legi fidelibus. » Hinc sequitur unumquemque, salvâ Fide Catholicâ, posse prædictis revelationibus assensum non præbere, modestè tamen, rationabiliter, et citra contemptum. Porro laudatus Card. Turrecremata per illa verba: *piæ et modestè intellectum*, fortè respexit ea quæ in citatis revelationibus de malis Sacerdotum dicuntur, scilicet l. 4, c. 132: « Quòd perdidierunt clavem; » et l. 7, c. 7: « Quòd conficiunt corpus Christi, qui non sunt hæretici, quamvis aliàs sint pleni multis aliis peccatis. » Hæc enim benignâ indigent interpretatione, id est malis Sacerdotibus jure prohiberi administrationem Sacramentorum, et hæreticis exercitium consecrandi, uti explicat Durandus, ad cit. capit.

AN INTER REVELATIONES APPROBATUS APOCRYPHE DENTUR.

Schol. IV. Inter revelationes approbatas nonnullæ apocryphæ irrepserunt: nam omisiss aliis, quæ inter approbatas non recensentur, uti ea quæ dicuntur Pauli, Thomæ, Stephani, quæ sine dubio apocryphæ sunt, uti ostendit Joannes de Ragusio, in *orat. habîtâ in Conc. Basil.*, apocrypha censetur revelatio B. Coletæ de tribus maritis S. Annæ, uti probat Canisius, l. 1 de *B. Virg.*, c. 4. Apocrypha quoque declarata fuit revelatio quæ a S. Michæle et Elisabeth facta assertit S. Birgittæ, uti probat Card. Albitius, de *Inconst. in fide*, part. 4, c. 40, n. 130; et Card. Gotti, de *Ver. Eccl.*, t. 4, c. 3, § 7, inter apocryphas recenset eam quæ inter revelationes S. Catharinæ Senensis de Conceptione B. Virginis in

peccato originali circumferitur. Gerson, in *Exam. Doctr.*, p. 2, cons. 3, refert Gregorium XI mortî proximum adstantes monuisse, « ut caverent a viris et mulieribus loquentibus visiones sui capitis: quia per tales ipse seductus, dimisso suorum rationalibus consilio se traxerat, et Ecclesiam ad discrimen schismatis imminenti, nisi misericors provideret sponsus Jesus. » Spondanus, ad *an. Christ.* 1378; putat hæc Gregorium ad suastiones Petri Aragonii, et SS. Birgittæ, et Catharinæ Senensis alluisse: verum Natalis Alexander, in *Vitâ Greg.*, hanc narrationem Gersonis falsam esse existimat: quia in primâ ejus vitâ, ab auctore conyvo scriptâ, non habetur, et Gregorius ejus spiritum S. Catharinæ probavit, dum occultum suum votum de petendâ urbe divinitus cognovit; imò nequidem Gerson S. Birgittam nominavit, neque S. Catharinam, quam proinde impius Apostata Marcus Antonius de Dominicis immeritò, impudentissimè traducit; contra quem Arauxo, *Deis. mor.*, tr. 3, q. 23, probat Gregorium in translatione Sedis deceptum non fuisse, cum ad eam teneretur; eam causam schismatis non fuisse, et ipsum schisma a S. Catharinâ prædictum fuisse.

DANTUR ETIAM REVELATIONES, QUÆ A SANCTIS DIVINÆ PUTANTUR ET NON SUNT.

Schol. V. Contingere potest ut aliquis Sanctus ex anticipatis opinionibus uti ideis aliquid sibi a Deo revelatum esse putet, quod revelatum non est. Ita sentit Hurtado, *Resol. mor.*, tr. 5, c. 6, et affert revelationem S. Birgittæ, quòd Christus, cum flagellaretur et crucifigeretur, verenda velamine obtexerit. Nam Menochius, de *Republ. Hebr.*, l. 6, c. 2; Tostatus, *Paradozo* v, c. 42; Salmon, t. 10, tr. 33, eos qui flagellabantur et in crucem agebantur scribant flagellatos et crucifigendos hoc facere consuevisse, atque ex eorum præconceptâ opinione illam revelationem ortam esse vel oriri potuisse putat Hurtado, licet plures SS. Patres, quos refert et sequitur P. Suarez, t. 2, in 3 p., disp. 36, sect. 4, contrarium teneant. Idem de revelatione S. Catharinæ Senensis circa B. Virginis conceptionem in peccato originali assertit P. Lancisius, *Optusc.*, t. 2, pag. 49, et Bollandiani, ad diem 25 maii, in *Parverson S. M. Moyd. de Pazz.*, probant raptus esse posse substantiâ divinos, sed in circumstantiis ad species naturaliter perceptas conformatos: et afferunt SS. mulierum revelationes, in quibus Christus modò tribus, modò quatuor clavibus crucifixus apparuit. Item aliàs, in quibus S. Hieronymus leone comitatus, aut S. Jacobus Apostolus peregrinationis insignibus indutus apparuit: nam putant a Deo

quidem processisse ferventissimas illas meditationes Christi, et pios illos affectus erga SS. Hieronymum et Jacobum, sed Spiritum S. noluisse ulteriorem historiarum veritatem patefacere; nam S. Hieronymus ob rugitum suum contra hæreticos cum leone, et S. Jacobus ob peregrinationes ad Compostellam, sub specie peregrinantis depingitur. Et Cornelius Curtius, lib. *de Clavis Dom.*, ostendit quatuor hos clavos fuisse, non obstante quòd in corde, B. Claræ de Montefalco tres tantum videantur, et ait: « An, quia diva illa talem de Crucifixo meditationem instituit, statues talem quoque crucifixionem fuisse? Non arbitror, si sensu tantum communi non careres. Hæc instrumenta non ad Christi passionem demonstrandam, sed ad ferventem Claræ amorem posteris declarandum calata sunt. »

§ 549.

REVELATIONES DÆMONIACÆ QUID.

Præter revelationes divinas et cœlestes, aliæ sunt *dæmoniæ*, quæ a dæmone procedunt, cum dæmon non modo mala, sed etiam quandoque nonnulla bona revelat, ut vel incautos decipiat, vel a majori bono avertat, vel ad malum impellat.

QUOMODO FIANT.

SCHOLIUM. Dæmon revelationes fingere potest, vel exterius, voce aliquâ sensibili, quam faciliè formare potest, vel solam, vel simul cum corpore assumpto, ut et videatur et loquatur, vel interioribus commovendo humores et spiritus, seu succum nerveum, quibus in phantasiâ excitentur species, seu idææ, ac phantasmata, ac actus intellectuales objecti alicujus occulti. Et quidem dæmon subinde utitur corpore verè tali et naturali, in quo format artificiosam locutionem, uti communiter censetur usus fuisse corpore ac lingua serpentis in colloquio cum Hevâ. Subinde corpus æreum, vel ex aliâ materiâ efformat, ut in illo verba faciat, quo modo fecit, Christum tentans, subinde facit hoc solum præstigiôsè, alterando sensus externos per deductionem alicujus humoris, cum spiritibus et speciebus, ad illorum organa, ut quis videatur sibi videre aut audire quæ non sunt, ita certus ut jurare posset: qualiter fieri censentur multe, quæ de sagis narrantur. Denique frequenter re-

velationes dæmoniæ fiunt in vi phantasiæ, sive sensibus externis vigilantibus, sive somno aut morbosò raptu ligatis, uti modo explicatum est ex S. Thomâ, 1 p., q. 3, a. 3 et 4.

§ 550.

REVELATIONES DÆMONIACÆ FIERI POSSUNT.

Revelationes dæmoniæ opere diaboli factæ subinde contingere possunt. Prob. 1° ex S. Scripturâ, II *Cor.* II, 14: *Ipsè Satanas transfiguratur se in Angelum lucis.* Ergo sicuti Angeli lucis, vel per illos Deus, revelationibus homines illuminant in bonum, sic Angeli tenebrarum, transfigurantes se in Angelos lucis, fictis revelationibus homines ad malum seducunt. Plura de dæmoniis revelationibus collegerunt Larrea, part. I *Decis. Granat.*, dec. ult.; Del Rio, *Disq. mag.*, sect. 2, et Philomarinus, *de Div. revel.*, tr. 1, c. 2. Inter quas recenserì possunt quæ ab hæreticis, tum antiquis, tum recentioribus, tanquam sibi factæ, narrantur, nisi potius inter ipsorum mendaciâ sint ascribendæ. Celebres illæ sunt quas protulerunt Cerinthus, Montanus, et ejus Prophetissa; necnon Lutherus, Carlostadius, Thomas Münzerus, Anabaptistæ, etc. 2° Prob. ex PP. S. Antiochus, *Hom.* LXXXIV, narrat de quodam Monacho: « Qui multifariis revelationibus diaboli, et in somniis illusus, ad Judaismum delapsus est, et carnis circumcisionem. » S. Augustinus, l. 12 de *Gen. ad litt.*, c. 13, docet: « Discretio sanè difficillima est, cum Spiritus malignus quasi tranquillius agit, ac sine aliquâ vexatione corporis, assumpto humano spiritu, dicit quod potest; quando etiam vera dicit, et utilia prædicat, transfigurans se, sicut scriptum est, in Angelum lucis, ad hoc, ut, cum illi in manifestis bonis creditum fuerit, seducat ad sua. » S. Thomas, in II *Cor.* II, 14, ait: « Notandum autem est quòd Satanas transfiguratur se aliquando visibiliter, sicut B. Martino, ut deciperet eum, et hoc modo multos decipit.... Aliquando autem transfiguratur se invisibiliter, et hoc, quando ea, quæ in se mala sunt, facit appa-

re bona, pervertendo sensus hominis, et inflammando concupiscentiam. Harpius, l. 3, *Theol. Myst.*, ait: « Angelus Satanae se transformans in Angelum lucis, ad deceptionem insipientium, incautorum vel elatorum, qui pleni sunt vanitate et vacui charitate, lumen quoddam phantasticum infundit intrinsecus, a quo se sentiunt veluti sacco penilibus obvolutos. Et quia semper ad tales novitates et revelationes aspirant, in hoc lumine multa mirabiliaque per imagines phantasticas percipiunt... advertens ergo Satanas miscellum fatuum vanis visionibus delectari, vices multiplicat, visiones ingeminat, ut infelicem illudat, donec tandem immissionibus frivolis ingesta veraciter asserere et pertinaciter defendere non formidet, simul cum meritorum suorum fructibus in barathrum serpentinae seductionis et maledictionis ruiturus in aeternum. » *Tertiò*. Ratio est ex S. Thomá, 2, 2, q. 95, a. 4, dicente: « Dæmon enim, qui intendit perditionem hominum ex hujusmodi suis responsis (sen revelationibus occultorum) etiãns aliquando vera dicit, intendit homines assuefacere ad hoc quòd ei credatur, et sic intendit perducere in aliquid quod sit salutis humanae nocivum. »

QUENAM OCCULTA DEMON REVELARE POTEST.

SEROLIUM. Dæmon occulta per se, uti secreta cordium et occultas hominum cogitationes nec cognoscere, nec revelare potest, licet illas ex effectibus externis subinde per actum exteriorem, uti per immutationem vultus, et a medico per arteria pulsum conjectantur. Per accidens verò occulta, ratione loci vel temporis, scire et revelare potest: sic dæmon præterita omnia memoriã retinere potest, quæ vel aliã relatione percipit, vel coram eo gesta fuerunt: potest etiam res præsentés occultas scire, quæ actu externo prodita sunt, putã secreta furta, et similia, quæ hominum cognitionem fugiant: potest etiam incredibili celeritate ea, quæ in remotis regionibus geruntur, tam subito denuntiare, ut diu ante predicta ab ignavis pntentur, uti probant Delrio, *Disq. mag.*, l. 4, c. 2; Thyraeus, *de Appar. intell.*, l. 4, c. 13, et alii.

§ 551.

REVELATIO NATURALIS QUID.

Tertia species revelatio est *revelatio naturalis*, quæ originem habet a causã naturali, ab atra videlicet bilis abundantia, a corporis inedia, a nimis vigiliis, a cerebro læso, a turbida et plus æquo vehementi imaginatione.

REVELATIO NATURALIS FIERI POTEST IN SOMNIS.

Schol. I. Revelationes naturales de occultis, saltem veræ existimate, fieri possunt in somnis: quippe, præter somnia divina et dæmoniaca, naturalia dantur, et sicuti a Deo, et suo modo a dæmone immitti possunt, ita etiam a causis merè naturalibus, et vario motu et dispositione spirituum vitalium et humorum oriri in somnio possunt, in quibus quis somniat, se videre que non videt, vel audire occulta que non audit; maxime si somniis naturalibus accedant somnia animalia aut moralia, quæ ex vehementi cogitatione aut appetitione alicujus rei oriuntur: sic enim naturaliter et facillè continget, ut qui ex nimia curiositate cupit scire aliqua occulta, mox in somniis ea videre vel audire sibi videatur. Quare, si etiam verè subinde aliquid in somniis reveletur, merè casuale erit; quò spectat ille casus singularis a S. Augustino, l. *de Curã pro mort.*, c. 2, relatus, ubi de quodam suo discipulo in Africã commorante refert, quòd ab eodem Augustino, tunc Mediolani degente, in somnio solutionem veram dubitè de aliquo loco Cicronis, de quo angebatur, accepit.

REVELATIO NATURALIS IN VIGILIA FIERI POTEST.

Schol. II. Naturaliter etiam fieri potest, ut aliquid non dormientes, sed vel mente non sanã vigiles, et integris sensibus, aut arrepti, et sui non compotes, occulta revelent, sed vel falsò, vel merè casualiter: nam ejusmodi homines plerumque dicunt ea quæ nesciunt, et cum sint admodum loquaces, mirum non est quòd, juxta illud adagium: *qui multa jacit tela*, etc., scopum aliquando feriant, sed merè casualiter. Quod verò Carlanus refert, aliquem valde melancholicum, cum esset Italus, et neque per

somnium germanicam linguam calleret, germanicè locutum fuisse, negandum esse videtur, cum Zacchias, l. 4 *Quest. medic. leg.*, t. 1, q. 5, et Præcatorius, l. 2 *de Intell.*, tesentur, nunquam se in talibus linguæ peregrinæ perfectionem, sed confusam solummodo loquacitatem deprehendisse.

REVELATIO NATURALIS EX DEBILITATE SENSUS ET COMPLEXIONIS ORIRI POTEST.

Schol. III. Sufficit etiam quandoque sensus, aut complexio debilis, ut quis videatur sibi videre quæ non videt, aut audire quæ non audit, ut Gravina, in *Lep. Lyd.*, p. 2, l. 1, c. 2, variis exemplis probat. Aristoteles etiam, l. 3 *Meteor.*, c. 4, narrat, de Antiphronæ, qui ob visus debilitatem, dum ambulabat, semper videbat imaginem sui ipsius oppositam, et ante se ambulantem. Organo auditûs patente inmania non audire experimur: imaginatio nihil non phantasticè nos sentire facit: ut alia tacem, quæ in amentibus et maniacis observantur, et quæ Zacchias, l. 2, t. 1, q. 3, percurrit. Ad rem etiam facit, quod S. Franciscus Salesius, l. 2, ep. 24, de quâdam suâ cognatâ refert, quæ per menses quatuordecim per solam imaginationem se esse gravidam firmisimè existimavit. Tractabat autem ibi S. Præsul, de quâdam bonâ Moniali, cuius tamen multitudo revelationum tanquam solum imaginariarum sibi suspecta erat, et subdit: « Bene potest fieri ut malignus spiritus partem habeat aliquam in illusionibus istiusmodi; at equidem potius credo illum sincere imaginationem operari, non ultra quàm per simplices suggestiones cooperando. »

REVELATIO IMAGINARIA EX INDISCRETIS MORTIFICATIONIBUS ORIRI POTEST.

Schol. IV. Revelationes tales imaginariæ etiam ex indiscretis penitentia operibus oriri possunt, quibus imaginatio languescens nihil non confingit: quam circumstantiam attendendam esse monet Gerson, de *Dis. revel.*, sign. 2: « Morbos enim affert incurabiles ex lesione cerebri et rationis perturbatione; quo fit, ut per maniam, aut furiam, aut cæteras passiones melancholicas sic perfundantur, et intimè radicentur phantasmata interitus reservata in cerebro, quod esse reputantur verè res extrinsecus apparentes, et audire se putat homo videre, vel tangere, quod nullo sensu percipitur. » Exempla profert de insipientibus vel ex toto, vel in certâ materiâ; et observat de magicis traditionibus: « Plurima ibidem observanda proponi super immoderatis jejuniis et aliis, non ad

aliud quàm ad sensûs et rationis perturbationem, quo fit ut etiam plerumque talibus dediti cadant in insaniam, et vultus oculorumque horrorem terrificum patiantur. » Id quod ex S. Hieronymo, *Ep. 4 ad Rust.*, confirmat: « Sunt qui humore cellarum, immoderatisque jejuniis, tedio solitudinis ac nimia lectione, dum diebus ac noctibus auribus suis personant, vertuntur in melancholiam, et hypocriticis magis fomentis quàm nostris monitis indigent. »

REVELATIO IMAGINARIA EX INDISCRETA ORATIONE ORIRI POTEST.

Schol. V. Revelationes imaginariæ, juxta Del Rio, *Disq. mag.*, l. 4, c. 1, q. 3, sect. 2, quandoque etiam ex indiscretione in orando, maxime per otiosam et indispositam contemplationem, oriri possunt; nam inter hujusmodi illusorum scopulos: « Alter est valetudinis debilitatio, et cerebri læsio, non in mulierculis tantum, sed etiam in viris, alias non levibus, nec insipientibus, sed dulci hoc et venenato otiosæ contemplationis, ab omni voluntatis cooperatione vel intellectûs adminiculo remotæ et infructuosæ ipsorum corporeorum sensuum titillatorum influxûs poculo ebriis. » Tale pseudocontemplationis genus facillè imaginariis revelationibus abundabit. Unde S. Theresia, *Mans. vi*, c. 3, ejusmodi melancholicis et debilis imaginationis personis ait: « Oportet his subtrahere orationem, et quantum fieri queat, inducere ad non curandas tales locutiones: quia sola te diabolus ex his ita infirmis animabus proficere, si non in damnum ipsarum, saltem ad nocendum aliis. » Et quidem his imaginariis revelationibus feminae sunt obnoxia, et somnia sibi somniant: quia, ut ait Del Rio, « abundant passionibus acerbis et vehementibus; quare quod a passione natum, id a veritate profectum putant: sunt etiam feminae naturæ humidioris et viscosioris; humidum verò facillè commovetur, et varias figuras recipit, ægrius autem ac serius a motu cessat, ideo mulieres citius imaginantur, sed viri minus pertinaciter imaginationes fovent; cùmque illæ minus ratione polleant, minus etiam prudentiæ habeant, proclivius est demoni eas similitudine falsâ et apparente decipere. »

CONOLLARIA.

Schol. VI. Ex his sequitur 1. Quando imaginationes naturales et imaginariæ tribui possunt soli physicae debilitati, non est cur statim tribuantur extraordinariæ demonis seductioni. 2. Non quidem desistet demon ex his imaginariis revelationibus malum

per hanc debilitatem et suas tentationes elicere, sed non omnia a Deo illi permittuntur, præsertim extraordinaria. 3. Revelationes imaginariæ non statim adscribende sunt amentia formali, quæ libertatem tollat, ne aliàs omnia a tali personâ facta aut credita amentia inculpate tribuantur.

§ 532.

REVELATIONES NATURALES IMAGINARLE DARI POSSUNT.

Ex modò dictis apparet, sæpe ejusmodi *revelationes naturales et imaginariæ* in explicatis paulò ante circumstantiis contingere posse, quæ tamen vel omnino non, vel merè casualiter aliqua occulta manifestent. Prob. ex S. Scripturâ, in quâ docemur contemnere somnia, ut vana, imò ut noxia, si velimus ex iis occulta manifestare, nisi fortè sint divina, *Eecl. XXXIV, 1, sqq. : Vana spes et mendacium viro insensato, et somnia extollunt imprudentes. Et : Quasi qui apprehendit umbram, et persequitur ventum : sic et qui attendit ad visa mendacia. Et : Hoc secundum hoc visio somniorum : ante faciem hominis similitudo hominis.* Id est, somnium est, ut facies hominis in speculo representata similis rei, in re nihil. Et : *Sicut parturientis cor tuum phantasias patitur.* Ex quibus omnibus clarè patet revelationes imaginariæ dari posse, quæ tamen vanæ et contemnendæ sunt. 2° Patet ex PP. S. Augustinus, toto ferè l. 12 *de Gen. ad litt.*, plura de hac re tractat, et, c. 12, ostendit, non solum inventu mali vel boni ejusdam spiritus, sed etiam vel nimia cogitationis intentione, vel vi morbi, uti in phreneticis, corporalium rerum imagines percipi, quasi res ipsæ essent : « Ita ut simul cernatur, et homo aliquis præsens oculis, et absens alius spiritu tanquam oculis; nam experti sumus sic affectos, et cum eis locutos qui verè aderant, et cum eis qui non aderant. » Cujus rei exemplum affert, c. 17, de quodam, qui febriens, et tanquam in phrenesi, uti fortè reipsâ erat, licèt ob hoc daemونیum habere putaretur, absentia multa videbat et nuntiabat, quæ verà

esse inveniebantur. Et, c. 18, licèt fateatur ignotas sibi esse hujus rei causas, ait tamen tam parim de eâ quàm de somniis et fictionibus voluntariis dubitandum esse, et subdit : « Ego verò multò amplius admiror, multoque magis stupeo, quantâ celeritate ac facilitate in se anima fabricet imagines corporum, quæ per corporis oculos viderit, quàm somniarum, vel etiam in exstasi visiones. » S. Thomas, 2, 2, q. 171, a 5, docet, etiam Prophetas subinde discernere non posse an per spiritum proprium cogitent. S. Bonaventura, in *7 Proc. Rel.*, c. 19, docet plures in revelationibus seduci, « putantes spiritum esse quod proprius sensus finxerit. » S. Theresia, in *Castell. mans.* vi, c. 3, ait : « Aliquoties, quin et multoties potest esse vehemens quædam apprehensio, maxime in personis debilis imaginationis, aut melancholicis, notabili inquam melancholiâ : de quo duplici personarum genere, ut opinor, nulla est ratio habenda, quantumvis dicant videre, audire, ac intelligere.... Nec prodest dicere illis, esse melancholiam; nunquam enim finem facient, jurejurando attestantes, videre se, audire se hoc, et illud; ita enim putant. » 3° Ratio patet ex dictis, quia revelationes naturales tum in somniis, tum in vigiliâ fieri; item ex debilitate sensus et complexionis, ex indiscretis mortificationibus, et ex indiscretâ oratione oriri possunt.

REVELATIONES SCIENŦER CONFICTE DANTUR.

SCOLIUM. Aliquoties, nec admodum rarò, revelationes scientiarum confictæ, et purum putantque mendacium, uti probat pluribus exemplis Laura, de *Revelat.*, et Gravina, in *Lap. Lyd.*, p. 1, l. 1, c. 1, ubi tamen notandum quod licèt revelationes scientiarum mendaces retribuuntur daemونی tanquam tentatori, non tamen sint opus illius tanquam auctoris eas extraordinario modo fingentis. Item magnum discrimen est inter revelationes ex ignorantia culpabili fallaces, et ex malitia mendaces; nam illæ illusos faciunt, hæc illudentes; iste deteriores faciunt, illæ difficultè curabiles. non tamen facilè præsumendum quod deterius est, scilicet, fictam esse revelationem nisi ex vehementibus indicis appareat.

SIGNA REVELATIONIS DIVINÆ EX PARTE MATERIE SUNT,
PRIMO : SI NON SIT CONTRA FIDEM.

Jam nunc ad *signa* progrediendum est, quibus revelationes divinæ, seu cœlestes et veræ, a dæmoniis, imaginariis et falsis discerni queant; quæ denno, vel ex parte materiæ revelatæ, vel ex parte personæ cui fit revelatio, vel ex parte effectuum subsequendum attendi possunt. *Signa ergo ex parte materiæ* revelationis divinæ sunt : *Primo*, Si res revelata cum *Sacris Litteris*, cum divinis et apostolicis *traditionibus*, cum bonis *moribus* et definitionibus Ecclesiæ consentiant, non quòd hic consensus statim revelationem esse divinam et cœlestem evincat, sed quòd statim ac aliquid in revelatione apparet, quod prædictis adversatur, inter mendaciam et dæmonis illusiones rejicienda sit : Apostolus enim, *Gal. 1*, inquit, quodsi Angelus de cœlo nobis evangelizet, præter id quod accepimus, anathema sit. Et idem Thessalonicensibus, *II Thess. II*, 15 : *Tenetis traditiones quas didicistis*. Et ad Hebræos *xiii*, 9 : *Doctrinis variis et peregrinis nolite abduci*. Idem quoque dicendum, si revelatio unanimi SS. Patrum et Theologorum Scholasticorum sententiæ adversetur : nam unanimis SS. Patrum sententiæ est infallibilis in materiâ fidei : et quando Theologi Scholastici summo consensu aliquam doctrinam ex principiis fidei deducunt, eis contradicere saltem hæresi proximum foret. Unanimis verò Patrum consensus intelligendus est moraliter, id est ferè omnium, uti Card. Perronius, in *Resp. ad Reg. Angel.*, exponit.

QUID DE REVELATIONIBUS IN REBUS CONTRA COMMUNEM THEOLOGORUM SENTENTIAM NECDEUM DEFINITIS, ET DISPENSATIONIBUS DICENDUM.

SCHOLIUM. Revelationes illæ, in quibus aliquid revelatum asseritur, quod quidem non unanimi, sed communi Patrum et Theologorum sententiæ adversatur, novitatemque continet, et in quibus

aliquid quod adhuc est sub judicio Ecclesiæ, et in quibus quis asserit sibi a Deo dispensatum esse in lege communi, naturali aut ecclesiasticâ, cautè examinandæ sunt. Hurtado, *de Vitiis generant. susp. in fide*, tr. 3, c. 6, § 14, et Del Rio, *Disp. mag.*, l. 4, c. 1, q. 7, sect. 4, docent non rejiciendam tanquam diabolicam, sed severè examinandam esse illam revelationem, quæ non quidem unanimi, sed tamen communi Patrum et Theologorum sententiæ repugnat, cum piè et prudenter intellectum suis quoque probatis auctoribus et rationibus non absurdus stabilatur. Et Mathæus, in *Præcò Theologo-Canon.*, tit. 3, c. 3, art. 3, n. 6, contendit falsas vel dolasas non esse censendas revelationes adstruentes mysterium, vel aliquam circumstantiam etiam de Christo vel Beatissimâ Virgine expressè non declaratam per S. Scripturam, Traditiones, vel Sedis Apostolicæ definitiones, aut in scriptis Patrum non contentam, adeoque non repugnare quin alicui particulari personæ aliquid reveletur, quod adhuc est sub judicio Ecclesiæ. Quodsi dicatur in his revelationibus contineri novam doctrinam, respondet cavendam esse novitatem illam, quæ aliam fidem aut vivendi regulam præscribit, aut dissolvit christianam disciplinam, aut nocet animarum saluti. P. Joannes Cordesius Ossorius S. J., in suo voto super revelationibus servæ Dei Mariæ a Jesu de Agredâ, idem sentit. Econtra Arauxo, q. 23, et Gravinia, in *Lap. Lydt.*, l. 2, c. 5, censent rejiciendas esse revelationes de re quæ adhuc est sub opinione. Denique verè possunt esse revelationes, in quibus Deus dispensasse dicitur in lege communi, sive naturali, sive ecclesiasticâ : Deus enim Abrahamo concessit ut filium suum occideret. His tamen publicæ fides non esset adhibenda nisi miraculo aut S. Scripturæ testimonio firmaretur, uti definit Innocentius III, c. *Cum ex injuncto, de Hær.*, quod latè probat Torre, in 2, 2, q. 93, a. 3, disp. 2, assert. 3. Prefectò rejectæ fuerunt nonnullæ privatæ revelationes alicujus Eremitæ Angli contra electionem Urbani VI, allatæ, atpote nullo miraculo vel S. Scripturæ testimonio sufflatæ, apud Balutium, t. 2 *Vite pap.*, et Haynaudum, ad an. 1386.

SECUNDO : SI AD MALUM NON PROVOCET.

Secundò. Si revelatio *malum* aut bonum *impediens majus bonum*, vel *malis admixtum, suadeat*, divina non erit. Nam

Christus, *Matth. vii*, docens attendere a falsis Prophetis qui veniunt ad nos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces, utiliter similitudine arboris, quæ si malos fructus facit, mala erit, et pro regulâ tradit, v. 16: *A fructibus eorum cognoscetis eos*. Ergo si revelatio vel mala suadeat, vel majus bonum impediât, vel bonis mala misceat, nec bona nec a Deo erit. Nec obstat, quod fortè omnia, quæ suggerit diabolus, vel hypocrita, bona sint: quia hoc moraliter fieri non potest, ut observat Maldonatus in hunc locum, ut diu sub ovina pelle lateat, quin aliquando delitescens lupus appareat.

SOLVUNTUR OBJECTIONES.

SCHOLIUM. Dicis I.: in S. Scripturâ videntur aliqua inspirata et revelata esse a Deo de re intrinsecè malâ. *Gen. xxi*, 2, quando Deus jussit Abrahamo immolare filium suum; *Exod. iii*, 22, ut Israelitæ spoliarent Ægyptios; *Osee* 1, 2, ut Propheta faceret filios fornicarios; *II Reg. xx*, ut Prophetam suus socius percuteret. Item Samson, *Jud. xvi*, 30, concussis columnis cum Philistæis obiit; et, *Mach. vi*, 46, Eleazar sub elephante regio cum hostibus ex instinctu Dei se occidit. Resp.: Deus, ex justis causis transferendo suum mortis et vitæ dominium in homines, tanquam executores, fecit ut Abraham sine parricidio posset filium occidere: vel solam etiam obedientiam tentavit; ut Israelitæ spoliarent Ægyptios, maxime cum ob tyrannicam ablationem bonorum propriorum jus ad eorum bona haberent; ut Osee sine fornicatione uteretur alienâ muliere, vel potius meretricem in uxorem acciperet; ut socius Prophetam adinstar chirurgi vulneraret; ut Samson et Eleazar indirectè more militum in bello se occiderent. II. S. Apollonia ex instinctu Spiritûs S. in rogam seipsam conjecit. Abbas Mucius jussu senioris Monachi filium suum in flumen projecisset, nisi a præmissis fratribus impeditus fuisset, et hæc suâ obedientiâ se opus Abrahæ implevisse seniori revelatum est, teste Cassiano, l. 4 *Inst.*, c. 27. Item in vitis PP., l. 3 *Libell.*, n. 14, aliud simile factum narratur; et n. 18, aliud de projiciente ex obedientiâ filium suum in furnum accensum, et, l. 4, c. 11, de projiciente se ex obedientiâ in cibarium ignis, qui ambo per miraculum e flammis illæsi evaserunt. Resp.: Hæc omnia processerunt ex motione Spiritûs S. extraordinariâ, qui vitæ necesse Dominus est, ad probandam nonnullorum obedientiam ex speciali divino instinctu, ut miraculum illusionis eorum comprobavit.

§ 555.

TERTIO: SI REVELATIONES INTER SE NON SINT CONTRARIE.

Tertio. Si revelationes sint inter se *contrariae et contradictoriae*, pro divinis haberi non possunt. Nam spiritus veritatis, qui docet omnem veritatem, sibi ipsi contradicere non potest, *Joan. xvi*, 12: adeoque nisi tales revelationes inter se conciliari possint, vel una præ alterâ careat exceptionibus, nihil probant, et judicium, seu assensus melius suspenditur de revelatione divinâ, cum potius sit instinctus inferior, vel existimatio ex propriâ inclinatione, aut præconceptâ opinione.

§ 556.

QUARTO: SI REVELATIONES NON SINT NIMIS MULTÆ.

Quarto. Si revelationes sint *nimis multæ*, suspecta esse possunt: quæ enim sunt adeo extraordinaria, etiâ rara sunt. Unde S. Franciscus Salesius, l. 2, ep. 23, et cum eo Card. Bona, de *Discret. spirit.*, c. 20, n. 5, de quâdam feminâ, virtutum exercitio utcumque deditâ, quæ multis revelationibus abundabat, hoc judicium tulit: «Quantum ad istius visiones, revelationes et predicationes, sunt mihi admodum suspecta, utpote inutilis, vanæ, ac nullius dignæ considerationis: quoniam unâ ex parte sunt adeo frequentes, ut vel sola frequentia et multitudo reddat illas suspicione dignas.» Et S. Theresia, in 9 *ex Monitis spirit.*, dicitur apparuisse Catharinæ a Jesu, et inter alia monita Provinciali referenda hoc posuit: «Ut nihil scribatur revelationis, neque rei hujus habeatur ulla ratio: licet enim veritas sit, multas esse veras, attamen scitur etiam, non paucas esse falsas et mendaces, estque improbus labor desudare in eruendo veritatem ex content mendaciis.»

HOC SIGNUM NON EST UNIVERSALE.

SCHOLIUM. Multitudo revelationum non semper est signum falsitatis earum, nisi patet ab exemplo Prophetarum majorum, S. Birgittæ et aliorum. Ideo bene S. Salesius ex solâ hac multitudinæ aliqualem solum suspicionem cepit. Nec S. Theresia illud monitum dedit, nisi modificatum ad circumstantias, quando incipiebat prevalere abusus, Provinciali applaudente, revelationes nimio in pretio habendi. Neque Gerson ejusmodi revelationes absolutè et semper contemnendas esse censuit, sed eas solum in suspicionem vocat, ut abusus exinde orituros præoccupet.

§ 557.

QUINTO : SI NON SINT DE VANIS ET INUTILIBUS.

Quintò. Revelationes de rebus inutilibus, frivolis et vanis, admodum suspectæ sunt : quia non decet Deum loqui nisi gravia et utilia. Quare etiam S. Salesius, l. c., eas tanquam suspectas habet. Et Gerson, de Dist. vis., signo 4 monet, licet quæ revelantur aliquando non sint palàm S. Scripturæ, aut omnipotentia Dei contraria : « Sunt nihilominus referenda tanquam inania et fatua, et divinæ sapientia incongrua, nec testimonio veritatis legitime firmata, sed aliunde pertracta : quemadmodum si quis diceret, sibi esse revelatum quòd totus mundus movebitur cras motu recto, quòd unus Angelus annihilabitur, et postmodum recreabitur, non adducendo aliam utilitatem. » Potest tamen dari revelatio de rebus in se levibus, dummodo, saltem respectivè, ad aliquid utile conducant, ut in exemplo vulgari canis Tobia ac motu caudæ ipsius apparet : in quo nec ipse Gerson contrarius est.

§ 558.

SEXTO : SI REVELATA NATURALITER COGNOSCI NON POSSINT.

Sextò. Revelationes, quæ sunt de rebus aliàs ratione hu-

manâ cognoscibilibus, vel quæ ingenio diaboli sciri possunt, aliquando suspicio non caret, quia non videtur adesse semper sufficiens ratio, cur a Deo specialiter revelentur. Possunt tamen a Deo esse : nam multa ejusmodi de rebus aliàs scibilibus in S. Scripturâ occurrunt.

§ 559.

SEPTIMO : SI NON SINT CIRCA STATUM ANIMÆ VIVORUM, AUT MORTUORUM.

Septimò. Revelationes de statu viventium in peccato mortali, vel mortuorum in inferno, aut in purgatorio, sæpe suspectæ esse possunt, nisi alia signa evidentiora suspicionem excludant : quia tales revelationes, præter alia inconvenientia, periculum delinquendi contra charitatem afferunt : quia tamèn hæc etiam utiliter, non contra, sed juxta charitatem revelari possunt, uti ex Dialogis S. Gregorii et Actis Sanctorum apparet, hoc signum pro universali accipiendum non est, et suspicio falsi ab aliis signis certioribus simul concurrentibus elidi potest.

§ 560.

OCTAVO : SI NON SINT DE REBUS RARO REVELARI SOLITIS.

Octavò. Revelationes de rebus et arcanis rarò revelabilibus, uti de prædestinatione, confirmatione in gratiâ etc., præjudicio omni non caret et cautè examinandæ sunt : uti enim notat S. Salesius, l. 2, ep. 23 : « Aliâ ex parte afferunt manifestaciones quarumdam rerum, quas rarò Deus declarat, ut sunt securitas salutis eternæ, confirmatio in gratiâ, gradus sanctitatis plurimum personarum, et centum res aliæ ejusdem furfuris, quæ ad nihil deserviunt. » Interim tamen quia prædestinatio, status gratiæ et perseverantia juxta Tridentinum,

sess. 6, c. 12, revelari possunt, absolute de illis private revelationes dari possunt, uti etiam ex *Actis Sanctorum* apparet.

§ 561.

NONO : SI EA SOLUM, QUÆ VIDENTUR DEUM DECERE, NON REVELENTUR.

Nonò. Revelationes, in quibus aliquid revelatur *S. Scripturae* aut *Patribus nullatenus consonum* et a quâdam tantum decentiâ deductum, periculis plenæ sunt. Ita monuit Gerson, in *Ep. de suscept. humanit. Christi*, ubi ait : « Decima nona veritas : Christus si asseritur aliquid ad extrâ facere debere, quia decet eum sic facere, fallitur id asserens; quia præsупponit quod est æquè plus ignotum : ut si quis ita paralogizet : Christus potuit communicare Matri suæ quòd gloriosâ et consummatâ felicitate nasceretur, et hoc decuit eum facere, quia decuit eum Matrem honorare : ergo sic fecit. Constat quòd conclusio est hæreticalis, et tamen præmissæ assumuntur a nonnullis in assertionibus suis confirmandis... Christus si perquiratur a talibus, cur honoravit Matrem suam in gratis istis, et non in aliis omnibus, quibus poterat? Respondens, quis es homo, ut investigates sensum Domini? quis es, ut præsumas dicere : Cur ita facis? Ponat ergo humana loquacitas digitum ori suo, et terminis suis contenta sit. »

§ 562.

SIGNA REVELATIONIS DIVINÆ EX PARTE PERSONÆ.

Signa revelationis divinæ *ex parte personæ* cui fiunt, eadem sunt, quæ in superioribus, de visionibus et apparitionibus tractantes, assignavimus, a n. 519 ad 528.

REVELATIONES FEMINARUM DILIGENTISSIMÆ EXAMINANDÆ SUNT.

SOLLEM. Revelationes feminarum diligentissimæ examinandas esse monet Benedictus XIV, *de Serv. Dei Beat.*, t. 3, c. ult., non quasi sexui femine revelationes divine neganda sint, cum fortè plures ex iis quàm ex viris eas experte sint, uti innuit S. Theresia, *Vit.*, c. ult., ex testimonio S. Petri de Alcantara : et probat S. Thomas, 2, 2, q. 82, a. 3, ad 3, ex eo, « quòd scientia, et quiddid aliud ad magnitudinem pertinet, occasio est, quòd homo consideret de seipso, et ideo non totaliter se Deo tradat. Et inde est, quòd huiusmodi quandoque occasionaliter devotionem impediunt, et in simplicibus et mulieribus devotio abundat, elationem comprimendo. Si tamen scientiam, et quamcumque aliam perfectionem homo perfectè Deo subdat, ex hoc ipso devotio augetur. » Verum est hoc non sequitur, quòd major diligentia in revelationibus feminarum quàm virorum examinandis adhibenda non sit, ob debilem sexum, et illusionibus magis obnoxium, uti inter alios notat Grævina, in *Lep. Lyd.*, p. 2, l. 1, c. 2.

§ 563.

SIGNA REVELATIONIS DIVINÆ EX PARTE EFFECTUUM.

Signa revelationis divinæ *ex parte effectuum* subsequentium jam etiam allata sunt, a § 529 ad 536 cum de Visionibus et Apparitionibus ageretur.

ADHORTATIO AD BONUM REVELATIONUM USUM.

COROLLARIUM. Quamdiu anima humilis corde fuerit, securâ in revelationibus procedet. Hoc quippe privilegium veræ humilitatis est, infallibiliter teneri a Deo, ne cadat, et illuminari, ne seducatur, imò ipsas, si quæ sint, illusiones in anime utilitatem convertere. Nam, *Ezech.* iii, 20, dicitur : *Quantò magnus es, humilia te in omnibus, et eorum Deo invenies gratiam.* Unde bene monet Gerson, *de Dist. vevel.*, sign. 4 : « Monitiones omnes intrinsece, omnes instinctus vehementes, omnis revelatio, omne miraculum, omnis amor exaltativus, omnis contemplatio, omnis raptus, omnis denique nostra interior exteriorve operatio, si humilitas præcedit,

et comitetur, et sequatur, si nihil cum perimens miscetur, crede mihi, signum habent, quod a Deo sunt, nec falleris. » Quod si igitur anima aliquod tangatur typho superbæ, quam ultra admittit, hoc unum sufficit, ut in revelationibus affatim periclitetur; ut enim notat S. Theresia, in *Fundat.*, c. 8: « Si Dominus noster ob suam bonitatem vult se representare alicui animæ, ut hæc illum magis cognoscat et amet, vel aperire illi aliquod secretum suum, vel singularibus eamdem deliciis ac beneficiis cumulare, illa tamen, ut dixi, exinde, unde confundi debuerat et agnoscere quàm parum sua vilitas talia mereatur, subito se sanctam æstimat, putans ob aliquod servitium suum hoc retribui, clarum est, bonum grande, quod inde reportare posset, aranæ more, convertere in malum. »

§ 564.

REVELATIO FUTURORUM DICITUR PROPHETIA.
— PROPHETIA QUID.

Revelatio, per quam futura manifestantur, dicitur *Prophetia*, quæ proinde est futurorum præcognitio: juxta illud, *I Petri* 1, 10: *De quâ salute exquisierunt, atque scrutati sunt Propheta, qui de futurâ in vobis gratiâ prophetaverunt.*

PROPHETIA PROPRIË EST DE FUTURIS.

Schol. I. Prophetia subinde in S. Scripturâ etiam extenditur ad præterita, ut *Joa. iv*, 19, ubi mulier Samaritana Christi sibi dicens quod quinque viros habuerit: dixit: *Propheta es tu*. Nonnunquam est de presentibus occultis; nam, *Luc. vi*, 39, Pharisæus intrâ se dicebat de Christo: *Hic, si esset Propheta, sciret quæ et qualis est mulier quæ tangit eum*. Interim S. Thomas, 2, 2, q. 174, a. 3. Prophetiam propriè vult esse de futuris, quod probat auctoritate S. Gregorii, in *Ezech.*, idemque latè prosequitur Gravina, in *Lap. Syd.*, l. 2, de *Vis. Proph.*, c. 23, quos et nos hic sequimur.

PROPHETIA COGNITIONEM ET MANIFESTATIONEM INCLUDIT.

Schol. II. Prophetia consistit in cognitione et cognitorum manifestatione. Sed Card. Lauræa, in 3 *Sent.*, t. 4, d. 19, a. 9, ostendit manifestationem præcellere cognitionem, cum gratiâ gratis

datæ sint manifestationes spiritûs in aliorum utilitatem. Item juxta S. Thomam, l. c., a. 2, ad Prophetiam requiritur lumen supernaturale. Unde cognitio Prophetarum ex parte Dei continet quoddammodo divinam et incretam actionem, quæ *revelatio seu locutio* Dei appellatur; ex parte Prophetae verò, quatenus ab ejus intellectu vitaliter elicitur, dicitur juxta diversum modum revelandi *vel visio, vel auditio*.

QUOMODO FIAT REVELATIO PROPHETICA.

Schol. III. Ut Prophetia cognoscat, opus est ut ejus intellectui represententur ea quæ debet cognoscere et manifestare; quæ quidem representatio fit vel sensibiliter per sensus externos, vel imaginariè per sensum internum; vel omnino independenter a quocumque sensu, et est representatio purè intellectualis, qui tertius gradus Prophetiæ est perfectissimus, in quo nulla est cum sensu communicatio; medius verò est, qui dependet a sensu interno; infimus, qui a sensibus externis oritur. Uti jam alibi de Visionibus et Locutionibus fusiùs ostensum fuit, ubi etiam notatum est, hos gradus distingui, non quatenus, secundùm aliquem eorum, cognitio Prophetæ consistit in solâ sensatione externâ; semper enim debet pertingere ad intellectum; sed quia in supremo cognitio non oritur a sensibus, neque ab illis dependet, uti in aliis duobus.

PROPHETICA REVELATIO FIT PER ANGELOS.

Schol. IV. Prophetica revelatio fit per Angelos: sic, *Gen. xvi*, Angelus loquitur ad Agar; *Gen. xix*, Angeli Lot alloquuntur; *Gen. xxvi*, 4, Angelus loquitur ad Abraham: *Multiplacabo semen tuum*; *Luc. 1*, 19, Angelus apparuit Zachariæ dicens: *Missus sum loqui ad te, et hæc tibi evangelizare*. Et multa alia collegit Olivarius, *Tr. de Prophetiâ*. Divinam tamen dicendam esse docet S. Thomas, 2, 2, q. 172, a. 2, cum Angeli illuminationes et revelationes divinas tanquam Dei ministri ad homines deferant. Sed Card. Lauræa, l. c., § 2, ait non repugnare ut Deus ipse per se Prophetæ loquatur, ostendens ei quæ manifestare debet, juxta illud, *Is. vi*, 8: *Audite vocem Domini dicentis: Vade, et dices populo huic*. Admittit tamen Deum regulariter Prophetas allocutum esse, et nunc alios alloqui per Angelos. Vide quæ de hæc in superioribus, de Visionibus et Locutionibus dicta sunt.

PROPHETIA QUOTULPLEX.

SCOL. V. Prophetia ex parte luminis dividitur in *perfectam*, per quam cognoscitur res revelata, revelatio, et Deum esse qui revelat; et in *imperfectam*, per quam non ita certò cognoscitur veritas, neque a quo fiat revelatio, et utrum spiritus propheticus, an proprius loquatur, et hæc dicitur *instinctus propheticus*, cui falsum subesse potest. Ex parte obiecti cogniti dividitur in Prophetiam *annuntiationis*, per quam Deus revelat aliqua futura conditionata in decretis suo modo conditionatis, quæ per alia decreta absoluta impediri possunt; unde sensus revelationis non est quòd talia absolutè erunt, sed solum quòd erunt, quantum est ex vi causarum ad eam determinatarum, in quo includitur hæc conditio: nisi desperet impediantur: quamvis Propheta sæpe hanc conditionem non explicet, sed videantur loqui absolutè. Alia est Prophetia *præscientiæ*, per quam Deus revelat futura dependentia a libero arbitrio creato, quæ videt præsentia in æternitate. Alia est Prophetia *prædestinationis*, cum revelat quæ ipse duntaxat facturus est, cernitque præsentia in æternitate et decretis absolutis. Ex parte mediæ, seu specierum, in quibus revelata representantur, dividitur Prophetia in *intellectualem, imaginariam et sensibilem*, seu corporalem. Ex parte modi cognitionis Prophetia dividitur in eam quæ fit *obscure alienatione a sensibus*, quæ nomen commune Prophetiæ retinet, et in eam quæ fit *cum tali alienatione* et dicitur *Raptus*, de quo inferius. Quæ omnia fuse explicant Salmanticenses, t. 3, n. 173, et Torreblanca, de *Magi*, l. 4, c. 1, de *Proph.* Et præter hæc divinas et veras Prophetias, dantur etiam fictæ et existimata Prophetiæ, fictæ per diabolum, existimata per imaginationem propriam, quæ non absolutè, sed pseudoprophetiæ sunt.

SUBJECTUM PROPHETIÆ.

SCOL. VI. Subjectum Prophetiæ sunt Angeli boni, demones, viri, mulieres, pueri, Ethnici: neque in homine, ut sit prophetiæ subjectum, vel aliqua naturalis dispositio vel morum probitas requiritur, licet hæc Prophetiæ multum conferant. Angelus quidem futura libera et contingentia cognoscere nequit, ut contra Durandum docent Theologi. Nihilominus fit Prophetia, si illi Deus hæc revelet. Nec quidquam obstat, quin Deus possit uti demone ut futura manifestet. Et quod attinet ad mulieres, pueros et Gentiles, Maria, soror Moysis, Anna, Samuelis mater, Elisabeth, mater

S. Joannis, Prophetissæ fuerunt; Samuel et Daniel, adhuc pueri, Prophetiæ claruerunt; Balaam Gentilis inter alia adventum Messie, vastationem Assyriæ et Palestinæ prædixit; *Nom.* xxv, uti latè probat Gotti, de *Ver. Relig.*, c. 3, etc. Item S. Thomas, 2, 2, q. 172, a. 6, ut suadet Ethnicos esse capaces Prophetiæ, utitur exemplo *Sibyllarum*, quas, licet gentiles; in premium virginitalis dono Prophetiæ insignitas fuisse putat S. Hieronymus, l. 1 *Adv. Jovin.* Antiqui Patres et Auctores Ecclesiastici laudant earum oracula, uti videri potest apud Nat. Alexandrum, *Hist. Eccl.*, sec. 1. Casaubonus et Blondellus earum veritatè quidem refragant; sed Eudemon, l. 1 *pro Baronia*, Joannes Caserius, apud Huetium, in *Demonst. Evang.*, 9, § 10, et ex Sectariis, Isaac Vossius, l. de *Sibyll. arac.*, eos strenuè refutant. Exstant quidem Sibyllarum carmina a multis sæculis interpolata; sed hoc non officit, quominus multa, præsertim quæ a Patribus laudantur, gemina sint.

AD PROPHETIAM NON REQUITUR NATURALIS DISPOSITIO, NEC MORUM PROBITAS.

SCOL. VII. Quòd spectat ad naturalem dispositionem ad prophetandum, S. Thomas, 2, 2, q. 172, a. 3 et 4, docet Deum posse animam in creatione disponere ad prophetiam, eique conferre gratiam prophetandi. Quare Gravina, in *Lap. Lyd.*, l. 2, de *Vis. Proph.*, negat dispositionem naturalem requiri ad Prophetiam; nisi quantum ad usum, quod etiam desumitur ex S. Gregorio, *Hom. 30 in Evang.*, ubi ait: «Implet Spiritus S. citharedum puerum, et Psalmistam facit pastorem armentorum, et sycomoros vellicentem Prophetam facit.» Et Card. Lauræa, d. 19, hoc ipsum ex eo inferit, quòd Deus Prophetiam hominibus omnis sexus et ætatis communicaverit. Pro usu tamen Prophetiæ requiruntur intellectus et sensus interni, et aliis externis, cum ea sit manifestatio spiritus in utilitatem aliorum. Unde Deus ad manifestanda futura vel occulta nunquam usus est irrationali aut mortuà creaturâ, licet usus illi semel asinâ, ut Balaam corripere, *Nam. 22*. Interim S. Thomas, l. c., ex S. Hieronymo, *super Matth.*, ait usum Prophetiæ impediri posse per naturalem indispositionem, licet hæc virtute divinâ removeri possit. Quoad morum bonitatem, idem S. Thomas, l. c., ait Prophetiæ donum per se non requirere conjunctionem cum Deo per charitatem, adeoque etiam peccatoribus aliquando communicari: addit Prophetiam dari, et pertinere ad intellectum, et in utilitatem Ecclesiæ; sicut dantur aliæ gratiæ gratis datæ; et aliquem ob morum malitiam impediri posse ne prophetet,

quia elevato mentis requisita ob vehementiam passionum deficere potest: quæ omnia confirmantur, c. *Multe*, c. 1, q. 1, ubi dicitur: «Prophetia, quæ in malis hominibus etiam fieri solet.» D. Calmet, in *Prolog. ad Proph.*, narrat: Rabbinorum sententiam fuisse, quod spiritus Prophetiæ tantum resederit super homines sapientiâ, divitiis et potentiâ præstantes, gratiam verò Prophetiæ retulisse ad indolem, studium, et similia quos idcirco strenue redarguit. Notum est quantum res Galliæ sub Carolo VII juberet Joanna Darcia, Aurelianensis puella dicta; sed quomodo factum sit, ut virgini rusticæ commissa sit cura ducendi exercitum, explicari nequit, nisi ad spiritum propheticum referatur, quo præditam fuisse solidis fundamentis censuerunt Theologi et Doctores Parisienses. Indubitatim quoque est eam bonis moribus claruisse, uti ostendit Spondanus ad an. 1430; cùmque de ejus sanctitate necdum actum sit, inferitur Prophetiæ donum a sanctitate sejunctum esse posse.

PROPHETIA NON DATUR IN HABITU.

SCHOL. VIII. Nullus purus homo (adeoque excipitur Christus ratione unionis hypostaticæ) habuit cognitionem propheticam in habitu vel potestate suâ, ita ut quancumque rem occultam cognoscere, et de eâ pro libitu prophete posset, ut patet *IV Reg. iv, 27*, ubi Eliseus dixit: *Domine celavit a me*. Et Prophetæ communiter sic incipiunt: *Factum est verbum Domini*, etc. Quodidem probant S. Thomas, 2, 2, q. 172, a. 2, et D. Calmet, *Prolog. ad Proph.*

§ 565.

SPIRITUS PROPHETIÆ FUIT SEMPER IN ECCLESIA.

Fuit semper a temporibus Apostolorum in Ecclesia, ac perseveravit in posterum spiritus Prophetiæ. Prob. 1° ex S. Scripturâ, ubi S. Apostolus, *I Cor. xii, 28*, ait: *Deum in Ecclesia dedisse, primùm Apostolos, deinde Prophetas.* Et v. 10, inter gratias gratis datas datur *aiti Prophetia*. Et ex *I Cor. xiv*, et *Eph. iv*, aperte patet multos fuisse in primitivâ Ecclesiâ Prophetas. Unde, dum, *Matth. xi, 13*, dicitur: *Omnes Prophetæ et Lex, usque ad Joannem, prophetaverunt*, intelligendum est quòd Legis et Prophetarum ordo cessaverit in Joanne per adimpletionem, non verò per destructionem. 2° Patet ex

PP. Sæculo II° S. Justinus, *Dial. in Tryph.*, ait: «Apud nos hæcque etiam prophetica exstant dona: unde et vos intelligere debetis, quæ olim in genere vestro fuere esse in nos translata.» S. Irenæus in exitu sæculi II°, l. 2 *Adv. hæc.*, c. 57, inter gratias gratis datas tunc inter fideles frequentes inquit: «Alii et præsentium habent futurorum, et visiones et dictiones propheticas.» S. Augustinus, sæculo IV°, l. 2 *Contra advers. Leg. et Proph.*, ait: «Nesciens (est) eos Prophetas illic commemoratos esse ab Apostolo *I Cor. xii, 28*, qui post Christi adventum fuerunt.» S. Hieronymus, in *Matth. xi, 13*, illud: *Omnes Prophetæ*, etc., exponit: «Nonquòd post Joannem excludat Prophetas, sed Christi tempus ostenditur, ut quem illi dixerunt esse venturum, Joannes venisse ostenderet.» S. Thomas, 2, 2, q. 174, a. 6, ad 3, docet: «Singulistorporibus non defuerunt aliqui Prophetæ spiritum habentes, non quidem ad novam doctrinam Fidei depromendam, sed ad humanorum actuum directionem.» Item in actis Canonizationis SS. Petri de Alcantara, Xaverii, Paschalis de Baylon, etc. In causâ quoque S. Pii V ritè probatum est ipsum divinitus rescivisse diem et horam victoriæ a christianis ad Echinadas insulas contra Turcas obtentæ. Et in causâ S. Catharinæ Bononiensis constitit eam prædixisse Hannibalem Bentivolum de Philippo duce Mediolanensi triumphaturum, et Constantinopolim in manus Turcarum casuram, prout etiam cecidit. 3° Ratio est: Prophetia est una ex potissimis et antiquissimis gratiis gratis datis, quæ Deus maximè usus est ad fidem stabiendam, uti ait Suarez, de *Fide prol.*, iii, et signum et nota veræ Ecclesiæ, uti probant Bellarminus, l. 4 de *Ecl.*, c. 13, et Bozius, l. 6 de *Sign. Ecl.* Sicut enim Christus, *Marc.* ult. promittit Ecclesiæ donum miraculorum, ita etiam, *Joel ii*, juxta expositionem S. Petri, *Act. ii*, promittit donum Prophetiæ: Ergo donum Prophetiæ hodieum in Ecclesiâ perseverat.

PROPHETIA DIVINA EST INFALLIBILIS.

SCHOLIUM. Prophetia strictè talis divina est infallibilis veritatis,

quia divinæ revelationi infallibili innititur. Unde excludenda est hæresis Apellis, qui apud Castro, l. 9 *Hæres.*, 4, docuit Prophetas etiam sacros falsas docuisse, et inter se contraria, quæ insolentissima est blasphemia contra Deum ipsum insurgens, qui locutus est per Prophetas suos juxta illud, *Luc.* 1, 70: *Sicut locutus est per os Sanctorum quæ a sæculo sunt Prophetarum ejus.*

§ 566.

DANTUR ORACULA PSEUDOPROPHETIÆ IMAGINARIÆ.

Dæmon etiam, divinæ gloriæ æmulator, sæpe *fetas Prophetias* et *oracula fundere* et *edere consuevit*. Prob. 4° ex S. Scripturâ. *Deut.* XVIII, 11, inter abominationes Chananæorum, a quibus Deus populo suo cavere jussit, hæc habetur, ne in illo inveniat *qui Pythones consulat, nec divinas*. Et *Lev.* XX, 27: *Vir, sive mulier, in quibus pythonicus vel divinationis fuerit spiritus, morte moriatur*. Et *Is.* VIII, 19, increpatur consilium impiarum, qui dicebant Israelitis in conflictu positus: *Querite a Pythonibus, et a divinis, qui strident in incantationibus suis*. Accedunt exempla, I *Reg.* XXVIII, 7, ubi Saul jam reprobus, in magno belli conflictu, videns se ab omni oraculo Dei derelictum, dixit: *Querite mihi mulierem habentem Pythonem, et vadam ad eam, et seiscibor per illam*. Item IV *Reg.* 1, 2, impius Ochozias ex casu de loco sublimi egrotans dixit servis suis: *Ite, consulite Beelzebuth deum Accaron, utrum vivere queam de infirmitate meâ hac*. Et *Act.* XVI, 16, dicitur S. Paulo cum socio occurrisset puellam habentem spiritum pythonicum. Et de Prophetis a dæmone illis manifestè patet, III *Reg.* XXII, 22, ubi Deo permittente dixit unus de malignis spiritibus: *Ero Spiritus mendax in ore omnium Prophetarum ejus*, et dæmonem ex antro vel status responsa dedisse pluribus ostendit Villalpandus, t. 1, p. 1, in *Ezech.*, c. 2. 2° Patet ex PP., quos per singula sæcula collegit Grævina, in *Lap. Syd.*, t. 1, c. 6. Inter quos Tertullianus, in *Apol. contr. Gent.*, c. 22, ait: *Æmulantur dæmones divinitatem, dum furantur divinationem*. » S. Cyprianus,

l. de Idol. van., inquit: *« Hi ergo Spiritus sub status atque imaginibus consecratis delitescunt: hi afflatu suo vatum pectora inspirant... Oracula efficiunt, falsa veris semper involunt, nam et falluntur et fallunt. »* Similiter Origenes, in *Num.*, hom. 16; Minutius Felix, in *Octav.*, post. med.; Arnobius, l. 8 *Contr. gent.*; Clemens Alex., in *Admon. ad gent.*; S. Gregorius Naz., or. 1, *ad Eunom.*; S. Hieronymus, in c. 23 *Jer.*; Lactantius, l. 2, *Div. Inst.*, c. 15; et Eusebius Cæsar, l. 5 de *Incarn. Evang.*, c. 4, ex confessione Plutarchi convincit, dæmones consuevisse in status oracula dare, et ex confessione Porphyrii, c. 1 et 8, oracula post Christum defecisse: id quod tamen non omnino admittit P. Graveson, *de Myster. et ann. Christi*, diss. 8. Testatur tamen S. Athanasius, l. de *Incarn. Verbi*, n. 46, dicens: *« Quando apud Græcos et ubique gentium oracula cessaverunt, et in nihilum redacta sunt, nisi cum usque ad terram sese manifestavit Dominus? Et, in Vit. S. Anton.*, n. 33, habet: *« Hæc gentilitatis fuere principia, his presagatorum dolis apud delubra dæmonum quondam credebantur oracula, quæ adventu D. N. Jesu Christi indicto sibi silentio obmuerunt, suosque perdidere captivos. »* Et S. Augustinus, l. de *Divinat. dam.*, c. 6 et 7, probat ipsa oracula, præsertim dæmonem Serapidis, futuram ipsorum stragem juxta veram Sophoniæ II, 11, Prophetiam dissimulare non potuisse. Quod idem docet S. Thomas, 2, 2, q. 94, a. 1. Et S. Bonaventura, in *7 Proc. Rel.*, c. 18, dolet quòd vaticiniis a spiritu erroris procedentibus usque ad fastidium repleti simus. 3° Ratio est quia dæmon ex superbâ luciferianâ ut Deus æstimari et coli ambit: quod per viam divinationis et pseudoprophetiarum non raro a sceleratis hominibus obtinet.

QUOMODO DÆMON SUAS PSEUDOPROPHETIAS EDAT.

SCHOLIUM. Certum est non posse dæmonem vi suâ naturali futura contingentia libera prædicere, utpote quod soli Deo competit, *Is.* XLII, 23: *Anuntiate quæ ventura sunt in futurum, et sciemus quia dii estis vos*. Licet ea in causis suis certè vel conjecturaliter